

LIBRIS

We know
books

ANA ALFIANU
VAL ȘI CETATEA
SUFLETELOR

Ediția a II-a

Capitolul I LA DRUM!	7
Capitolul II ELA. THURR. PUTEREA POVEȘTILOR	19
Capitolul III ÎN LABIRINT	39
Capitolul IV ORAȘUL SCHIMBĂTOR	47
Capitolul V TÂRGUȘORUL PE ROTI	63
Capitolul VI O	73
Capitolul VII PĂDUREA TĂCERILOR	79
Capitolul VIII INSULA PE APE	87
Capitolul IX PALATUL LUNII. PUTEREA VISULUI	95

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Val.

Casa în care locuia copilul se afla la marginea unei păduri întinse și liniștite. Val era isteț, iubea oamenii și cărțile, animalele și călătoriile, dar mai cu seamă își iubea părinții.

Într-o zi, aceștia îl găsiră pe băiat rezemat de trunchiul nucului din grădină, cu ochii ațintiți în zare.

— La ce te gândești? îl întrebă tatăl său, ușor îngrijorat de tristețea care se citea pe chipul lui Val.

— La bunicul. Mi-e foarte dor de el. Știu că a plecat în Cetatea Sufletelor, de unde nimeni nu se poate întoarce, dar într-o zi o să mă duc să-l caut și o să-l aduc înapoi.

Părinții oftară, dar nu spuseră nimic. Val n-avea mai mult de zece ani, se gândeau ei că era prea mic ca să înțeleagă anumite lucruri. Așa că se jucară împreună o vreme înălțând un zmeu, discutară cu aprindere despre elfi, orci și pitici, apoi foamea le dădu ghes și intrară în casă.

A doua zi dimineață, îndată după micul dejun, Val plecă să se joace la marginea pădurii din spatele casei.

— Să nu te îndepărtezi prea mult și să fii înapoi până la prânz! îi strigă mama lui.

Era o zi caldă de la începutul lui septembrie. Nori mari și albi rățăceau pe cerul albastru, purtați de vânt. Val intră plin de voioșie în pădure și hoinări vreme îndelungată pe cărarea moale așternută cu cetină, la umbra verde și adâncă a frunzișului, privind la răstimpuri trunchiurile groase ale copacilor, de pe care se prelingea, aurie, rășina. Colindă astfel fără țintă, cântând și fluierând, până ce se împiedică din nebagare de seamă de o buturugă aflată de-a curmezișul potecii.

— Te rog să fii mai atent, era să mă calci pe lăbuță, rosti buturuga cu glas somnoros.

Val tresări uimit și se dădu un pas înapoi. Ce fel de buturugă era aceea care vorbea și se lăuda că are lăbuțe? Băiatul se frecă la ochi și privi din nou buturuga. Aceasta se mișcă ușurel spre el.

— Nu te teme, nu mușc. Broaștele-țestoase nu au obiceiul să muște copiii.

— O broască-țestoasă? șopti Val, apropiindu-se.

De aproape se vedeau limpede plăcile carapacei, dure și mari cât niște farfurii, precum și capul cenușiu, bălțat cu pete galbene al straniei făpturi.

— O broască-țestoasă vorbitoare? adăugă el, mai mult uluit decât speriat.

— Nu trebuie să te miri atât. E drept că suntem un soi rar și nu ne arătăm oricui, dar din când în când se-ntâmplă să ne lăsăm descoperite. Pe tine te-am mai văzut pe-aici și te cunosc, ești Val. Mai toate animalele din pădure te știu și se bucură când te zăresc. Ai inimă bună.

— Dar pe tine cum te cheamă? întrebă Val, fără să știe de ce roșește.

— Mă cheamă Malila și am o sută douăzeci și șapte de ani. Pe lângă că vorbesc, pot să zbor, să cos și să fac versuri pe loc.

— Poți să zbori?

Băiatul făcu ochii cât cepele. Asta era prea de tot! Cusutul și versurile nu-l impresionaseră cine știe ce, însă faptul că Malila putea să zboare era ceva cu adevărat nemai-pomenit!

— Zbor prin nor,
peste răzor,
printre păsări felurite,
curajoase, ne-mblânzite,
printre aripi mici și blânde,
alintându-se pe unde.
Zbor ușor peste ocean,
cu neostoit alean,
pentru frații mei cei duși
'colo sus, pe veci supuși
unei legi ce spune, iată
că n-o să-i mai văd vreodată,
în cetate depărtată,
unde sufletele-noată!

Țestoasa rostise versurile dintr-o suflare, apoi se afundă în tăcere.

La început, Val nu prea pricepu cuvintele poeziei, însă, după o clipă de gândire, întrebă plin de speranță:

— Cetatea Sufletelor? Așadar există cu adevărat?

Frații tăi se află acolo?

— De unde știi tu de cetatea asta?

Acum era rândul Malilei să fie uimită.

— Acolo se află și bunicul meu, care a plecat de-acasă acum un an și nu s-a mai întors.

— Micuțule, din Cetatea Sufletelor nimeni nu se mai întoarce!

— Știu, așa zic și părinții mei, dar eu trebuie neapărat să ajung acolo și să-l văd, ba chiar, dacă vrea, să-l aduc înapoi, acasă.

Țestoasa îl privi lung și oftă:

— E foarte greu de ajuns acolo, Val. Poate chiar imposibil. Nimeni nu știe cu siguranță unde se află cetatea, nici care este drumul către ea. De cincizeci de ani zbor dintr-o parte în alta a pământului, întrebând animalele și păsările, peștii și arborii, valurile și munții, dar nimeni nu știe nimic. Am auzit zvonuri, legende, am văzut poteci care apar și dispar, însă de fiecare dată m-am întors de unde am plecat, fără să aflu nimic folositor. Dar curând am să plec din nou la drum, nu am de ales.

— Te rog, ia-mă cu tine, spuse hotărât Val. Nu-mi pasă cât e de greu sau cât e de departe. O să mergem până la capătul pământului și-o să întrebăm peste tot. Cineva tot o să știe să ne arate drumul.

— Ar fi un loc unde încă n-am ajuns și de unde putem primi îndrumare.

— Unde?

— Pe fundul oceanului locuiește o caracatiță uriașă, în vârstă de șapte sute de ani, care știe o grămadă de lucruri.

S-a întâlnit cu bătrâni căpitani de nave și mateloți, cu sirene și cu pirați, cu rechini înțelepți și cu alge povestitoare, cu vântul de miazăzi și cu cel de miazănoapte, și cunoaște mai multe despre Cetatea Sufletelor decât oricine altcineva.

— Bine, dar cum o să ajungem noi tocmai pe fundul oceanului? Și cum o să respirăm sub apă?

— Nu te îngriji de asta, știi pe cineva tocmai potrivit să ne ajute. Dar ești sigur că vrei să vii cu mine, Val? Călătoria va fi lungă și primejdioasă. Părinții tăi se vor îngrijora...

— Mama! Tata! strigă băiatul, ca trezit din vis. Sigur n-o să ne-ntoarcem acasă până la prânz, și atunci o să se sperie foarte tare! Ce-i de făcut?

În glasul lui nu se simțea pic de șovăire, ci o dorință fierbinte ca Malila să-i vină în ajutor.

Testoasa rămase pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Știi! Mi-a trecut prin cap să le trimit un vis în care să le povestesc despre drumul nostru, dar ce te faci dacă părinții tăi nu cred în vise? Atunci, ar fi mai bine s-o rugăm pe Pitica Ocrotitoare a Călătorilor să le facă personal o vizită și să le spună cum stau lucrurile. Hai s-o căutăm! De obicei, la vremea asta, este acasă, strânge proviziile. Urcă în spinarea mea și ține-te bine de marginea carapacei. La început o să zbor ușurel și la mică înălțime, ca să te obișnuiești, da?

Zis și făcut. Val se cocoță în spinarea Malilei, se prinse bine de marginile carapacei și într-o clipă se găseau amândoi la câțiva metri de pământ, chiar sub primele

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

ramuri ale copacilor. Era o senzație nouă și ciudată pentru copil, care ameți și simți că-i vâjâie capul.

— O să-ți treacă amețeala, stai liniștit, îi spuse Malila, parcă citindu-i gândurile. Încearcă să nu te uiți în jos, ci drept înainte. Ia privește poiana aceea.

La câteva zeci de metri în fața lor frunzișul se dădu în lături și un coridor de lumină se deschise printre frunze și ramuri spre o poiană cu brândușe. Pete de soare sclipeau și se topeau în verdele aurit al ierbii, și totul era atât de orbitor pe lângă umbra deasă și răcoroasă a pădurii, încât Val începu să clipească des, ferindu-și ochii.

Zburau drept, desprinzându-se treptat din întunericul moale al pădurii spre a se afunda în lacul de lumină al poienii. Val admira în voie miile de flori-nestemate care înțesau, grele, iarba. Malila zbură aproape de pământ, astfel că băiețelul întinse mâna și culese flori din care făcu un buchet pestriț. Spre marginea poienii se găsea un lac, iar Malila se înălță lin deasupra lui. Val zâmbi, privindu-și oglindirea în valurile mărunte, străpunse de cioburi de soare.

Dar nu se opriră aici. Lăsară în urmă luminișul și, în scurtă vreme, în fața lor se arcui un deal înalt, învelit în brazi. Malila și Val pluteau peste vârful lor întunecate, ce nu lăsausă se vadă mai nimic din pădurea de dedesubt.

— Aici locuiește Pitica, șopti țeastoasa. Ține-te bine!

Începu să coboare cu grijă, ocolind acele brazilor. O tăcere plină luase locul zumzetului de până atunci. Aerul arămiu dintre ramuri era încremenit și prietenos. Cei doi

poposiră la rădăcina unui brad bătrân care adăpostea, la câțiva metri de pământ, o scorbură – locuința Piticii Ocrotitoare. Aceasta își făcu apariția de cum auzi glasul Malilei.

Era o pitică la fel ca toate piticele, nici mai frumoasă, nici mai urâtă, și destul de bătrână – chipul ei, brăzdat de ani, părea străbătut de râulețe nehotărâte, care își schimbau mereu cursul. Pălărioara verde închis îi tot aluneca pe ceafă, ceea ce-i dădea un aer binedispus.

— Ce vânt te-aduce pe la mine, Malila? Și văd că de data asta ai un însoțitor. Bună ziua!

— Bună ziua, roști politicos Val, după care tăcu.

Deși se obișnuise oarecum cu gândul că există o țestoasă zburătoare care vorbește limba copiilor, nu era chiar de ici, de colo să întâlnești o pitică în carne și oase. Pitica se așeză pe un morman de cetină moale și le făcu semn musafirilor să i se alăture.

— Nu vă poftesc în scorbură, nu am pic de loc săp-tămâna asta. Am adunat tot ce era de adunat, și mai mult chiar, pentru iarna care vine. Acum trebuie să mă gândesc cum să construiesc o cămară nouă, mai încăpătoare. Dacă vă vine să credeți, de câteva zile dorm pe un săculeț de alune; e destul de neplăcut, dar nu am de ales, căci sal-teaua mea e acoperită cu nuci și pere, cu borcane de mure murate, ciuperci afumate, căpșuni confiate și dulceață de conuri de brad. E o nebunie! Dar voi pentru altceva ați venit, așa că spuneți, cum pot să vă ajut?

În vreme ce Val încerca în zadar să-și închipuie ce gust au murele murate și celelalte bunătăți din scorbură,